

မိုးလျှံနားထဲ

နေရာတိုင်းမှာမင်းရှိတယ်

MAU... MAU... T... K

မိုးဇာလျန်းဝေ

နေရာတိုင်းမှာ မင်းရှိတယ်

(၁)

ဆောင်းဟေမာန်အချိန်ကာလ၏ တစ်ညနေမှာ မြူမှုန်တွေ ဆိုင်းနေသည်။ ည ခြောက်နာရီ သာသာပင် ရှိသေးသော်လည်း အရပ်ရှစ်ခွင်မှာ မြူတွေ ရစ်ခွေ မှုန်မှိုင်းနေသည်။

မဟာဗန္ဓုလပန်းခြံလမ်း တစ်ဝိုက်မှာလည်း မှုန်ပြာမှိုင်းဝေ၍ နေပါသည်။ ရူပါထွန်းဆိုသော မိန်းမလှလေးသည် မဟာဗန္ဓုလပန်းခြံလမ်းမှ သွက်သွက်လေး ထွက်ခဲ့ပြီး အမှတ်ရှစ်ကားဂိတ်ဆီ သို့ အသော့နှင်ခဲ့လေသည်။

“ဟယ် ... ဒုက္ခပဲ”

သွက်သွက် လှမ်းနေသော ရူပါထွန်း၏ ခြေလှမ်းတွေ တို့ခနဲ ရပ်သွားသလို မျက်လုံးပြူး ပြူးလေးနှင့် ပါးစပ်က အထက်ပါအတိုင်း အသံထွက်အောင်ပင် ပြောလိုက်မိသည်။

“ရုံးကလည်း နှစ်ရက်ကြီးတောင် ပိတ်မှာ မဖြစ်ဘူး၊ ပြန်သွားမှပဲ”

ရူပါထွန်းက စိတ်ထဲက ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး ရုံးခန်းဆီသို့ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ခဲ့သည်။ သူမ၏ စားပွဲဘေးရှိ ခုံပေါ်မှ မုန့်ထုပ်များကို ရူပါထွန်း၏ စိတ်အစဉ်က ရောက်သွားသည်။

နေ့လယ်က ဝယ်ထားခဲ့သော မုန့်ထုပ်များကို ရုံးအဆင်းမှာယူရန် မေ့ခဲ့သည်။ သည်နေ့ သောကြာနေ့ဖြစ်၍ ရုံးက နှစ်ရက်ပိတ်ဦးမည်။ တနင်းလာနေ့အထိ မုန့်ထုပ်တွေက မပုပ်မသိုး ရှိနေ နိုင်သော်လည်း ညအစာရှာထွက်သော ကြွက်တွေနှင့် တွေ့လျင်တော့ မုန့်ထုပ်လေးတွေ၏ ဘဝ ဖွာ

လန်ကျဲသွားပေမည်။

မုန့်တွေကို မနှမြောသော်လည်း မုန့်ထုပ်တွေ သာမက စားပွဲပေါ်မှ စာရွက်စာတမ်းတွေကိုပါ ရောယောင်ပြီး အပိုဆုတွေ ပေးသွားမှဖြင့် ...

ရူပါထွဏ်းက တွေးပြီး ပခုံးလေးကို တွန့်လိုက်သည်။ ရှေ့နေကြီး ဦးမျိုးထွန်း အကြီး အကျယ် ဒေါသပုန်ပွားပေတော့မည်ဟု တွေးလိုက်မိသည်။

သည်နေ့ ဦးမျိုးထွန်း ခိုင်းထားသော ကိစ္စများ မပြီးမပြတ်သေး၍ လုပ်ရင်းနှင့် အချိန်များ ကုန်မှန်းမသိ ကုန်ခဲ့လေသည်။ ထို့ကြောင့် ခြောက်နာရီ ထိုးပြီးမှ ရုံးခန်းမှ ပြန်ခဲ့ရလေသည်။

ရူပါထွဏ်းက ပထမထပ်ရှိ သူမ၏ ရုံးခန်းဆီသို့ အသော့လေးနှင့်ပြီး ပြေးထွက်ခဲ့သည်။

“ဟင် ...”

ပွင့်အာနေသော တံခါးပေါက်က ဆီးကြိုလိုက်သဖြင့် ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲ ရပ်သွားသည်။

“ငါ စောစောက တံခါးကို သေသေချာချာ ပိတ်ခဲ့ပါတယ်”

မျက်မှောင်လေးကြူတ် ခြေလေး စုစုရပ်ပြီး ရူပါထွဏ်းက တွေးနေလိုက်သည်။

“မဟုတ်မှလွဲရော ဦးမျိုးထွန်းများ ပြန်လာလေသလား”

ဟတတလေးဖြစ်နေသော တံခါးရွက်ကို ရူပါထွဏ်းက အသာလေး တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။ အတွင်းခန်းတစ်ခုလုံး မီးရောင်ထိန်ထိန်ပြီးနေသည်။

ရူပါထွဏ်း၏ အကြည့်က အတွင်းခန်း၏ တံခါးရွက်ဆီသို့ ဖျတ်ခနဲ ရောက်သွားသည်။ ထိုတံခါးသည် လုံးဝ ပွင့်ဟနေပြီး အတွင်းခန်းဆီမှာလည်း မီးရောင်က လင်းထိန်နေသည်။

“အို ... ရဲပဲ တိုင်လိုက်တာ ကောင်းတယ်၊ အောက်ထပ်ကနေ တစ်ယောက်ယောက်ဆီ အကူအညီ တောင်းမယ်”

ရူပါထွန်းက ပြတ်သားစွာ ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်အတူ အခန်းတွင်းမှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ ရူပါထွန်းနှင့်စိတ်တွေ လွန်စွာ လှုပ်ရှားနေသည်။

ရုံးခန်းတွင်းမှ ရူပါထွန်း အသော့လေး နှင်ခဲ့သည်။ လှေကားပေါ်မှ အပြေးအလွှား ဆင်း လိုက်သည်။ ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်ကို မက်မက်မောမော စီးလေ့ရှိသော ရူပါထွန်း ဒုက္ခလှလှ တွေ့ပါလေ ပြီ။ ဒေါက်မြင့်ခွါက လှေကားထစ်မှ ချော်ပြီး ရူပါထွန်း လှေကားပေါ်မှ ဒလိမ့်ခေါက်ခွေး ကျသွား သည်။

“အား ...”

ကြောက်လန့်တကြား ရူပါထွန်း၏ နှုတ်မှ အော်သံက အုပ်အုပ်လေး ထွက်သွားသည်။ လိမ့်ကျတာ တော်ပါသေးရဲ့ လှေကားထစ်ချိုးတွင် ရပ်တန့်သွားသည်။ သို့မဟုတ်က ရူပါထွန်း၏ အဖြစ်က မတွေ့ဝံ့စရာ။

ရူပါထွန်းက ပုံလျက်လဲသွားရာမှ ကျုံးရုန်း၍ ထသည်။ မရပါ။ တင်ပါးတွေရော ညာဘက် ခြေထောက်ပါ လွန်စွာ နာကျင်နေသည်။

“မဖြစ်ဘူး မြန်မြန်ထမှ၊ တော်ကြာ သူခိုး ထွက်ပြေးသွားရင် ခက်မယ်”

ရူပါထွန်း စိတ်ပူပင်စွာနှင့် တွေးလိုက်ပါသည်။ အောက်ထပ်ရှိ လူများက အော်ခေါ်လည်း မကြားနိုင်သည်မို့ လူကိုယ်တိုင် သွားရောက်အကူအညီ တောင်းမှ ဖြစ်ချေတော့မည်ကို ရူပါထွန်း သိပါသည်။

ဒါကြောင့် ရူပါထွန်း အပြေးအလွှား ဆင်းခဲ့၍ စိတ်လောကြီးမှုကြောင့် ခြေချော်၍ လဲခဲ့ရ လေပြီ။ ဒုတိယအကြိမ် ရူပါထွန်းကိုယ်တွင်း၌ ရှိရှိသမျှ အင်အားတွေကို စုစည်းပြီး တစ်ကြိမ် ပြန် ထလိုက်ပြန်သည်။

“ဘယ် နာသွားသေးလဲ ... ဟင်”

ရုတ်တရက် ထိုအသံက သူမ၏ အနားမှာ ပျံ့လှသလို သူမ၏ ရှေ့တွင် ဝေါ့ကင်းရှူးဖိနပ် အဖြူတစ်စုံကို တွေ့လိုက်သည်။

“အမယ်လေး ...”

ရူပါထွန်း လွှတ်ခနဲ လန့်ပြီး အော်မိသလို အသံရှင်ကိုလည်း ပြူးဝိုင်းသော မျက်လုံးအစုံ ဖြင့်သာ မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ကျွန်တော် ထူပေးမယ်နော်”

ပြောပြောဆိုဆို သူက ဆတ်ခနဲ ရူပါထွန်းနှင့် လက်မောင်းအိုးလေးတွေကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ထူပေးသည်။

“အို ... သူ၊ သူခိုး စောစောက ဦးမျိုးထွန်းရဲ့ မီးခံသေတ္တာကို ဖွင့်နေတဲ့ သူခိုး”

တုန်တုန်ခိုက်ခိုက်လေး ရင်ထဲမှ ရူပါထွန်းက ပြောလိုက်ပါသည်။

“နေပါစေ ကျွန်မဘာသာ ထနိုင်တယ်”

ထိုသူ၏ လက်တွေကို ရိုင်းစိုင်းစွာနှင့်ပင် ရူပါထွန်းက ပုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်က စေတနာနဲ့ ကူညီတာပါဗျာ”

သူ၏ မျက်နှာပေါ်မှ ထူးခြားစွာ လှပလွန်းသော မျက်ဝန်းတောက်တောက်ကို သေသေ ချာချာ မကြည့်လိုက်မိပါဘဲနှင့် ရူပါထွန်းက မြင်တွေ့လိုက်မိပါသည်။

ထိုမျက်ဝန်း တောက်တောက်တွေဖြင့် သူက ရူပါထွန်းကို စူးစိုက်စွာ ကြည့်နေပါသည်။ ရူပါထွန်းက တတိယအကြိမ် ကျုံး၍ ထလိုက်သည်။

မတ်တပ်တော့ ရပ်မိပါရဲ့။ ညာခြေ ခြေကျင်းဝတ်က နာလွန်းသဖြင့်

ပြုလဲသွားမတတ် ဖြစ်သွားသည်။ ရူပါထွက်၏ ကိုယ်လေးကို သူက လှမ်း၍ ထိန်းပေးလိုက်သည်။

“ဟာ ... ဖြည်းဖြည်း၊ လိမ့်ကျသွားလိမ့်မယ်”

ရူပါထွက်ကြိုးစား၍ ခြေလှမ်းကို လှမ်းကြည်မိပါသည်။ ခြေထောက်မှ အနာသည် အသည်း ခိုက်မတတ် နာကျင်သွားသည်။

“အား ... ကျွတ်ကျွတ်”

“သိပ်နာသွားသလား ဟင်”

သူ့ထံမှ ညင်သာကြင်နာသော မေးသံကို ရူပါထွက် ကြားရပြန်သည်။ ဥပမိရုပ်တင် သား နားသည်မဟုတ်၊ သူ၏ အသံကပါ ရည်မွန်ခံ့ညားနေသည်။

“အံ့ရော၊ ဒီလိုလူ သူခိုးဖြစ်နေတာ သိပ် နှမြောဖို့ ကောင်းတယ်”

နှမြောတသစွာ ရူပါထွက် တွေးလိုက်မိသည်။ ထိုသူက စူးစူးနစ်နစ်ကြီး ရူပါထွက်ကို ကြည့်နေသည်။ ရူပါထွက်၏ အသည်းနှလုံးတွေ ပြောင်းဆန်အောင် ခုန်သွားသည်။

“မင်းကို အခန်းဝမှာ တွေ့လိုက်တယ်၊ မင်းဘာလာ လုပ်တာလဲ”

ရူပါထွက်၏ အကြည့်က ဆတ်ခနဲ သူ့ထံသို့ ဝင့်သွားသည်။

“ဪ ... ရှင်ကပဲ မေးရသေးတယ်”

“ဘာလဲ ဒီလို မေးမိတာ အပြစ်လားဗျာ”

“ဟွန့် ... ရှင့်ကို ဒီစကား ကျွန်မက မေးရမှာရှင့်”

သူ၏ ထူထဲ နက်မှောင်သော မျက်ခုံးနှစ်ဘက် ပင့်တက်သွားသည်။

“ကျွန်တော်က ဘာအပြစ်များ ကျူးလွန်မိလို့လဲဗျာ”

မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် သူ၏ မျက်နှာကို ရူပါထွန်း
ကြည့်လိုက်သည်။

“ဪ ... ရှင် ဘာအပြစ်မှ မကျူးလွန်ဘူးဟုတ်လား”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်လေ”

“ဒါဆို စောစောက ရှင် ဘာလို့ ကျွန်မရဲ့အလုပ်ရှင် ဦးမျိုးထွန်းရဲ့
မီးခံသေတ္တာကို ဖွင့်သလဲ”

သူ၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး လေသံထန်ထန်နှင့် ရူပါထွန်းက
မေးသည်။

“ရှင် ... ဘာလိုချင်လို့ ခုလို ဖွင့်တာလဲ”

“ဪ ... ဒါလား”

ရူပါထွန်းက မေးရင်း သူ၏ မျက်နှာကို စေ့စွာ ကြည့်ရှုလေ့လာသည်။
တစ်ချက်ပင် ညှိုး ဖော်မရသော သူ၏ မျက်နှာထားပြီးပြီးကို တွေ့ရသည်။ သူ၏
ဂျာကင်အိတ်ထဲသို့ လက်ထည့် လိုက်သည်။ လက်ပြန်အထုတ် သူ၏ လက်ထဲတွင်
ဘူးနီနီလေး ပါလာသည်။

“ကျွန်တော် ဒါယူလာတာလေ”

ရူပါထွန်း၏ မျက်လုံးလေးတွေ ပြူးဝိုင်းသွားသလို ပါးစပ်လေး
ဟောင်းလောင်း ဖြစ်သွား သည်။

“အို ... ကျွန်မ ထင်တာ မှန်နေပြီ။ ရှင် ဒီပစ္စည်းကို လာခိုးတာ
မဟုတ်လား”

သူ၏ မျက်နှာပေါ်ဝယ် ရှက်ခြင်း၊ ကြောက်ခြင်း၊ အပြစ်ရှိခြင်း စသော
အမူအရာ တစ်ခုတစ် လေကိုမှ ရူပါထွန်း ရှာဖွေ မတွေ့ရှိလိုက်ပါ။

သူ၏ မထုံတက်သေး အမှုအရာကြောင့် ရူပါထွက်၏ မျက်ဝန်းလေးမှာ
မီးဝင်းဝင်းတောက် သွားသည်။

“ရှင်မှာ နည်းနည်းလေးမှ ကိုယ်ချင်းစာစိတ် မရှိဘူးလား”

“ဘာ ကိုယ်ချင်းစာရမှာလဲ”

“ဒီပစ္စည်းက လက်ဆောင်ပေးဖို့ အထူးစီစဉ်ထားတဲ့ ပစ္စည်းသိလား၊
ရှင်ခိုးယူသွားလို့ သိပ် စိတ်ထားမြင့်မြတ်ကြတဲ့ လူနှစ်ယောက် ဘယ်လို
ခံစားရမယ်ဆိုတာ ရှင်မတွေးမိဘူးလား”

နှုတ်ခမ်းလေးတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်အောင် ဒေါသတွေဖြစ်ပြီး
ရူပါထွက်က ရန်တွေ့ လိုက်သည်။

“အို ... ပြောနေလို့ အပိုပဲ၊ ရှင်က သူခိုးပဲ၊ ဘယ်ကိုယ်ချင်းစာတတ်မလဲ၊
ဒီပစ္စည်းဟာ လူ သား နှစ်ဦးအတွက် ဘယ်လောက်အဓိပ္ပါယ် နက်နဲပြီး
တန်ဖိုးရှိတယ်ဆို ရှင်ဘယ်သိမလဲ၊ ရှင်က ခိုး ဖို့ပဲ၊ သူများပစ္စည်းရဖို့ပဲ
စိတ်ဝင်စားတယ် မဟုတ်လား”

ရူပါထွန်းက ဒေါသထွက်နေပြီး သူခိုးလို့ စွပ်စွဲလိုက်သူကို
ကြောက်ရမှန်းမသိ၊ လန့်ရမှန်းပင် သတိမရဘဲ ရန်တွေ့သာ စွတ်တွေ့နေတော့သည်။

“ရှင် သော့တွေ ဘယ်က ရသလဲ”

သူ၏ နှုတ်ခမ်းပေါ်ဝယ် အပြုံးတစ်ခု လက်ခနဲ လွန်လူးသွားသည်။

“ဒါက မခက်ပါဘူး၊ ဒါလောက် သော့တူတွေ ပေါနေတာပဲ”

“ဒီမီးခံသေတ္တာထဲမှာ ပုလဲလည်ဆွဲရှိတာ ရှင်ဘယ်လိုသိလဲ”

ဒေါသ မျက်ဝန်းတွေနှင့် သူ့ကို ရန်တွေ့နေသော မိန်းမလှလေးကို သူက
စူးစိုက်စွာ ကြည့် ရင်း လွန်စွာ ရယ်ချင်နေသည်။ ပြုံးချင်ရယ်ချင်နေသော မျက်နှာကို
အတင်းတည်ပစ်လိုက်ပြီး ...

“ဒါက ဘယ်ပြောလို့ ဖြစ်မလဲ၊ တို့ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ပဲ”

“ဒီလည်ဆွဲအကြောင်း သူနဲ့ ကျွန်မပဲ သိတာ”

“ဘယ်လိုသိလဲလို့ မေးတဲ့ မင်းရဲ့မေးခွန်းကို ဖြေလိုက်ရင် တို့လောက် မိုက်မဲတဲ့လူ ရှိဦးမ လား၊ တို့နည်းတို့ဟန်နဲ့ သိတာပေါ့”

“ကဲပါ အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့၊ ခု အဲဒီ လည်ဆွဲကို သူ့နေရာမှာ ပြန်ထားလိုက်ပါ”

“မထားဘူးဆိုရင်ကော”

“ရှင့်ကို ရဲနဲ့တိုင်မယ်၊ ခု ရှင့်မျက်နှာကို သေသေချာချာ သိနေပြီ၊ ရဲကို တိတိကျကျ တိုင်ရုံပဲ”

“တကယ် တိုင်မယ်ပေါ့”

“တကယ်မတိုင်လို့ ကျွန်မက နောက်နေရမှာလား”

“ဪ ...”

သူက ဘူးနီလေးကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ရူပါထွဏ်း၏ မျက်နှာလေးဆီသို့ အကြည့်ကို ပြောင်းလိုက်သည်။ အသားဝင်းဝင်းနှင့် မျက်နှာသွယ်သွယ်လေးကို စေ့ငုစွာ ကြည့်မိသည်။ မည်း နက်ခက်ဝေသော ဆံနွယ်များ နဖူးပြေပြေ မျက်ခုံး နက်နက်တန်းတန်းလေး စူးရှတောက်ပြောင်နေ သော မျက်ဆန်နက်နက်လေး ထူထဲ ကော့ပျံ့နေသော မျက်တောင်ကော့များ ပြီးတော့ နှာတံမော့ မော့လုံးလုံး။

သူ၏ အကြည့်က မထူးမပါး ပြည့်ပြည့်ဝန်းဝန်း နှုတ်ခမ်းလွှာလေး တစ်စုံပေါ်မှာ ရပ်တန့် သွားသည်။

“မင်းက သတ္တိရှိရုံတင်မကဘူး သိပ်ပြီး လှပဆွဲဆောင်နိုင်တဲ့ မိန်းကလေးပဲ”

ရုတ်တရက် ရူပါထွန်း၏ ရင်မှာ သူ့ကို သူခိုးတစ်ယောက်ဆိုတာ မေ့ပြီး သူ၏ အကြည့် သူ ၏ အပြောများကြောင့် ရင်ထဲက သိမ့်သိမ့်ခနဲသွားမိသည်။

“ဒါကြောင့်မို့ မင်းနဲ့တို့ အပေးအယူတစ်ခု လုပ်ကြရအောင်လား”

“ဘာ အပေးအယူလဲ”

သံသယ မျက်ဝန်းများနှင့် သူ့ကိုကြည့်ပြီး ရူပါထွန်းသည် ပြုံးစစ ဖြစ်နေသော သူ၏ မျက်နှာ ကို ရူပါထွန်းက ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက် ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီပုလဲသွယ်ကို ပြန်ထားစေချင်ရင် မင်း တို့ရဲ့ ဆန္ဒတစ်ခုကို လိုက်လျောရမယ်”

ရူပါထွန်း၏ နှုတ်ခမ်းလေးနှစ်လွှာ ပွင့်အာသွားသည်။

“ဘာ ... ရှင် ပြန်ထားပေးမယ် ဟုတ်လား၊ နောက်ပြီး ရှင့်ရဲ့ ဆန္ဒတစ်ခုကို လိုက်လျောရ မယ် ဟုတ်လား”

“အင်းလေ ဘယ်လို သဘောရလဲ”

“ရှင့်ရဲ့ ဆန္ဒက ဘာလဲ”

သူက ရူပါထွန်း၏ မျက်နှာကို ရွန်းလက်လွန်းသော မျက်ဝန်းများနှင့် ကြည့်နေသည်။

“တို့နဲ့အတူ ဒီညစာကို အပြင်မှာ လိုက်စားပါလို့”

“ဘာ ...”

ရူပါထွန်းထံမှ ဒေါသသံက ဆောင့်ပြီး ထွက်လာသည်။

“ငတ်လွန်းလို့ လျှာပေါ် မြက်ပေါက်ရင် ပေါက်ပါစေ ရှင့်လို သူခိုး သူ့ဂုဏ်၊ လူဆိုးက ကျွေး တဲ့ ထမင်းကို ကျွန်မတစ်သက် မစားဘူး သိလား”

“ဒါဆိုလဲ လွယ်ပါတယ်လေ၊ ဒီလည်ဆွဲကို တို့ယူသွားလိုက်ရုံပေါ့”

“အို ... ယူသွားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ သွားပြီး မီးခံသေတ္တာထဲမှာ ပြန်ထားလိုက်ပါ”

သူက မခိုးမခန့် မျက်နှာလေးနှင့် ရူပါထွက်ကို ကြည့်ပြီး ရယ်လိုက်သည်။

“မင်းနဲ့ တို့နဲ့ အပေးအယူ မတည့်တာ ဘာလို့ ပြန်ထားရမှာလဲ”

“ရှင် စိတ်တော့ ကောင်းပါရဲ့နော်”

“ဘာကို ဆိုလိုတာလဲဗျ”

“ရှင်လို လူလိမ်လူကောက်နဲ့ ကျွန်မက ထမင်းလိုက်စားလို့ သင့်တော်မလားဆိုတာ ရှင် နည်းနည်းလေးမှ မတွေးမိဘူးလား”

“မတွေးလဲ မတွေးမိဘူး၊ မတွေးလဲ မတွေးချင်ဘူး တို့ လိုချင်တာပဲ တို့သိတယ်”

“ကျွန်မကတော့ ရှင်နဲ့ လုံးဝ တွဲမသွားရဲဘူး”

“ရတယ်လေ ဒါဆို ဒီလည်ဆွဲ ယူသွားလိုက်ရုံပေါ့”

သူက ပိပြားသော သူ၏ နှုတ်ခမ်းကို ကွေးခနဲ တစ်ချက်တွန့်လိုက်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ ရူပါ ထွန်း၏ အပါးမှ လှည့်ထွက်ရန် သူက ပြင်လိုက်သည်။

“နေဦး၊ ဒါ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ရူပါထွန်းကို မျက်လုံးလေး စွေပြီး သူက ကြည့်လိုက်သည်။

“လိုချင်တာ ရပြီ၊ ပြန်ရုံပေါ့”

“နေဦး၊ ရှင်မသွားပါနဲ့ဦး”

ရူပါထွန်းက ပြူးပြူးပြဲပြဲ ပျာပျာသလဲ တားလိုက်သည်။

“ဘာလဲ မင်းစိတ်ပြောင်းသွားပြီလား”

“ခဏ နေပါဦး၊ ကျွန်မ ရှင်းပြမယ်၊ ရှင်နဲ့လိုက်ပြီး ထမင်းစားဖို့က လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“ဘာပြုလို့”

“ဟို ... ကျွန်မရဲ့ချစ်သူက အထင်လွဲရင်ကော”

“တစ်ခါတစ်လေ အတူတွေ့ရုံနဲ့ အထင်လွဲရောလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဒီနေ့ညနေ သူ့အိမ်ကို လိုက်ဖို့ ကျွန်မကို လာခေါ်မှာမို့လို့ပါ”

“ဒါဆို မင်းသဘောပဲလေ၊ တို့ကတော့ နည်းနည်းမှ တို့စကားကို မပြင်နိုင်ဘူး”

ဇွတ်တရွတ်နိုင်သော သူခိုး ခန့်ခန့်ချောချောကိုကြည့်ပြီး ရှုပါထွန်း လွန်စွာ စိတ်ညစ်သွား သည်။ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်း မသိအောင် စဉ်းစားရခက်နေသည်။ သူက သူမ၏ အပါးမှ ထွက် ခွာသွားရဟန် ပြင်နေပြီ။

“နေပါဦး”

“တို့မှာ အချိန်မရှိဘူး၊ မင်း ဘာလုပ်မလဲ မြန်မြန်ဆုံးဖြတ်”

ဂျစ်ကန်ကျန်မျက်နှာချောချောကို ရှုပါထွန်း စိတ်အိုက်စွာနှင့် မော့ကြည့်လိုက်သည်။ စိတ် ရှုပ်လွန်း၍ နဖူးကြောလေးတွေ တွန့်နေသလို ဝင်းမွတ်သော နဖူးပြင်မှာ ချွေးသီးလေးတွေပင် စို့ လာသည်။

“ကျွန်မအမျိုးသားသိရင် စိတ်ဆိုးသွားမှာ ကြောက်တယ် ... ဒါပေမယ့် ရှင်က ဇွတ်အတင်း အကျပ်ကိုင်နေတော့ ရှင့်အလိုကို လိုက်ရတော့မှာပေါ့”

မကြည်မလင် ရှုပ်ထွေးနောက်ကျိနေသော အကြည့်များဖြင့် ခန့်ခန့်ချောချော လူ့ခွစာကို ရှု ပါထွန်း ကြည့်လိုက်သည်။

“ရှင့်ရဲ့လုပ်ရပ်တွေက ဘာမှ အဓိပ္ပါယ်မရှိဘူး”

“တို့အတွက် အဓိပ္ပါယ်ရှိတယ်”

“ဒါနဲ့ ရှင့်နာမည်က ဘာလဲ”

မချိုမချည် မျက်နှာပေးနှင့် သူ၏ ခေါင်းကို ငဲ့၊ ခေါင်းကိုကိုင်း၊
လက်နှစ်ဘက် နောက်ပစ်ပြီး ရူပါထွန်းအား တရိုတသေ အမူအရာဖြင့် ...

“မျိုးမင်းဟိန်းပါ”

ရူပါထွန်းက နှုတ်ခမ်းလှလှလေးကို သိသိသာသာ တွန့်လိုက်သည်။

“အဲဒီ နာမည်ကကော အမှန်ပဲလား၊ ဒါမှမဟုတ် ရှင့်ရဲ့ နာမည်ခွဲ
သောက်ခြောက်ထောင်ထဲ က တစ်ခုလား”

မျိုးမင်းဟိန်းက မျက်နှာကို မော့ပြီး အားပါးတရ ရယ်လိုက်သည်။

“မင်းဟာ ရဲရင့်သလို၊ သံသယလဲ သိပ်ရှိတတ်တဲ့
မိန်းကလေးပါလားကွာ၊ ဒါနဲ့မင်းကို ဘယ် လိုခေါ်ရမလဲ”

“ရူပါထွန်း”

“ကဲ ... ရူပါထွန်း၊ မင်းနဲ့တို့ အပေးအယူ တည့်သွားပြီဆိုတော့ တို့
ဒီလည်ဆွဲကို ပြန်ထားရမှာ ပေါ့နော်”

မျိုးမင်းဟိန်းက ပြောပြီး ချာခနဲ ရူပါထွန်း၏ ရှေ့မှ လှည့်ထွက်ပြီး
လှေခါးပေါ်သို့ တက် သွားသည်။ ရူပါထွန်းလည်း သူ၏ နောက်မှ လိုက်၍
တက်ခဲ့သည်။ ခြေထောက်က အလွန်နာကျင် နေပေမယ့် ကျိတ်မှိတ်ပြီး သူ၏
နောက်မှ လိုက်ခဲ့သည်။ သို့သော် ခြေလှမ်းကျဲကျဲနှင့် သွက်လွန်း သော
မျိုးမင်းဟိန်းကို ရူပါထွန်း အမီမလိုက်နိုင်ပါ။

ရူပါထွန်းက လှေခါးထိပ်ပင် ရှိသေးသည်။ မျိုးမင်းဟိန်းက အခန်းထဲမှ

ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။ ရူပါထွန်းက သူ၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး။

“လည်ဆွဲကော”

“ထားခဲ့ပြီလေ”

“ထားခဲ့တာ သေချာတယ်နော်”

သံသယ မျက်ဝန်းများနှင့် သူ့ကိုကြည့်ပြီး ရူပါထွန်းက မေးလိုက်သည်။

“ဟာဗျာ ... မကျေနပ်ရင် တို့ အိတ်ထဲမှာ ရှာကြည့်”

“အို ... မရှာချင်ပါဘူး”

“တို့ယောက်ျားကတိ ပေးပါတယ်ကွာ၊ သေသေချာချာ ထားခဲ့ပြီးပြီ”

“ဟွန့်”

ရူပါထွန်းက နှုတ်ခမ်းလေး မဲ့လိုက်ပေမယ့် လွန်စွာ လှပနေသော သူ၏ မျက်နှာကို မျိုးမင်း ဟိန်းက စေ့စေ့ကြည့်နေမိသည်။

“ရှင့်လို လူမျိုးဆီက ကတိကို ယုံရမှာ ခက်ခက်ပဲ”

“ဟာ ... ရူပါကလဲ လူတစ်ဖက်သားကို သိပ်အထင်သေးတာပဲ”

“ရှင်ကကော အထင်ကြီးစရာ ရှိလို့လား”

“ကဲ ... ထားလိုက်ပါတော့လေ၊ လာ သွားကြစို့”

“ဘယ်ကို သွားမှာလဲ”

“ဟိုတယ်တစ်ခုခုမှာ ညစာ သွားစားမယ်လေ”

“ဟင် ... မဖြစ်သေးဘူး”

“ဘာလဲ မင်းက ပေးပြီးသားကတိကို ဖျက်ဦးမလို့လား”

မျက်မှောင်ကြီးကုတ်ပြီး မျိုးမင်းဟိန်းက မေးလိုက်သည်။

“ဟာ ... မဟုတ်ပါဘူး၊ အိမ်ခဏပြန်မှ ဖြစ်မှာ”

“ဘာလို့”

“ဟို ... ကိုစိုးမိုးက အိမ်ကို လာမှာမို့ပါ”

“အင်း ... ဒါဆိုလဲ မင်းရဲ့အိမ်ကိုပဲ အရင်သွားကြတာပေါ့”

နှစ်ဦးသား လှေကားပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ကြသည်။ ခြေထောက်နာနေ၍
ရူပါထွန်း၏ ခြေလှမ်းတွေ က လွန်စွာ နှေးကွေးနေသည်။

*

(၂)

လှေကားမှ လမ်းပေါ်သို့ ရောက်သည်နှင့် ရူပါထွန်းက ...

“ခဏနေဦး ကျွန်မ လမ်းမလျှောက်နိုင်ဘူး အငှားကား ငှားဦးမယ်”

ရူပါထွန်းကို စောင်းငဲ့ကြည့်ပြီး သွားတန်းတွေ ပေါ်အောင်ပင် မျိုးမင်းဟိန်းက ပြုံးလိုက် သည်။ သည်လိုပြုံးလိုက်တော့ ပိုပြီး စွဲမက်စရာ ကောင်းသော သူ၏ မျက်နှာအလှကို တွေ့လိုက်ရ သည်။

“မလိုပါဘူးကွာ၊ ရှေ့မှာ တို့ကားရှိတယ်”

“ဘာ ... ရှင့်ကား ဟုတ်လား”

အံ့အားသင့်လွန်းသော မျက်နှာလေးနှင့် ရူပါထွန်းက သူ့ကို ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။

“တို့မှာ ကားရှိတာ မင်းအတွက် သိပ်ထူးဆန်းနေလား ရူပါ”

မျိုးမင်းဟိန်းက ရူပါထွန်းကို တရင်းတနှီးကြီး ရူပါဟု ခေါ်လိုက်သည်။

“သူခိုးတစ်ယောက်မှာ ကားရှိတယ်ဆိုတာ မဆန်းပါဘူး ရူပါ”

“ဪ ... ဟုတ်ပါရဲ့၊ ရှင်ရဲ့ လုပ်ငန်းက သိပ်အောင်မြင်နေရင်တော့ ရှိနိုင်တာပေါ့လေ”

“ဒါလောက်တောင် တို့ကို အထင်သေးနေတာ အစွမ်းကုန်အထင်သေးလိုက်စမ်းပါ ရူပါ”

“စိတ်ချ၊ ကျွန်မရင်ထဲမှာ ရှင့်ကို အစွမ်းကုန် အထင်သေးထားတယ်”

ရုတ်တရက် မျိုးမင်းဟိန်း၏ မျက်ဝန်းထဲမှာ ညှိုးရိပ်တစ်ခု သမ်းသွားသည်။ ရူပါထွန်း၏ ရှေ့ မှာ ချာခနဲ လှည့်သွားပြီး သူ၏ ပတ်ဘလစ်ကာ

နံ့သာရောင်၏ ရှေ့တံခါးကို သော့ဖွင့်လိုက်သည်။

ကားထဲသို့ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး တစ်ဘက်တံခါးကို ရူပါထွန်းအတွက် ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“လာလေ”

မဝံ့မရဲ တုန်ချိချိနှင့် ရူပါထွန်း သူ၏ ကားတွင်းသို့ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ သည်လူအပေါ်မှာ ဘာလို့များ ဒါလောက်တောင် လိုက်လျောမိသလဲဟု သူမကိုယ်သူမ တွေးမရအောင် ဖြစ်နေမိ သည်။

ကားပေါ် လိုက်လာမိတာ မှားလေပြီလားဟု ရူပါထွန်းက စိုးရိမ်ကြောင့်ကြစွာ တွေးနေမိ သည်။ ငေးငိုင်းနေသော ရူပါထွန်း၏ မျက်နှာလေးကို ကြည့်ပြီး မျိုးမင်းဟိန်းက သူမ ဘာတွေးနေ သည်ကို တွက်ဆမိသည်။

“မင်း ... တို့ကို သိပ်ကြောက်နေသလား ရူပါ”

ရူပါထွန်းက သူ၏ အမေးကို မဖြေသေးဘဲ သူ့ကို စေ့စေ့ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

“ရှင် ဘယ်လိုထင်လဲ”

“တို့ကို လူဆိုး၊ သူခိုးဆိုပြီး မင်းသိပ်ကြောက်နေတယ် မဟုတ်လား၊ တို့ ရှင်းပြမယ် နား ထောင်”

မျိုးမင်းဟိန်းက ခနဲပြီးတစ်ချက်ကို ပြုံးပြီး စကားကို ဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“တို့အဘိုးကလေ အမွေအသင့်အတင့် ပေးခဲ့လို့ တို့မှာ တိုက်ခန်းနဲ့ ကားနဲ့ အဆင့်အတန်း မရှိတရှိလေး နေနိုင်တယ်”

“ဟင် ... တိုက်ခန်းအပိုင်လဲ ရှိသေးတယ်၊ ဒါနဲ့များ ခိုးနေရသေးလား”

“တို့မှာ စောရနက္ခတ်ပါတယ် ထင်ပါရဲ့၊ မခိုးဘဲ မနေနိုင်လို့ပေါ့”

“ဟင် ... တစ်မျိုးကြီးပါလား”

“ဟုတ်တယ် ... တစ်မျိုးကြီးပဲ”

“ရှင် ဒီမီးခံသေတ္တာထဲမှာ ပုလဲလည်ဆွဲရှိတာ ဘယ်လိုသိလဲ”

“သတင်း အတိအကျရလို့”

“အဲဒီ လည်ဆွဲက သိပ်တန်ဖိုးရှိတာ”

“သိပ်သိတာပေါ့”

“ဘယ်သူ့ဆီကသိလဲ”

“ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ပေါ့၊ ဒီလည်ဆွဲက ရာဇဝင်ကြောင်းနဲ့လေ”

“ဟင် ... ဘယ်လို ရာဇဝင်ကြောင်းလဲ”

“ရူပါထွန်း သိသင့်တဲ့အချိန်ကျ တို့ပြောမယ်၊ ရာဇဝင်ကြောင်းနဲ့မို့ တို့က ဒီနေ့ မရမက လာခိုးတာပေါ့ကွ”

“ရှင့်ဟာကလဲ ပဟေဠိတွေ များလှချည်လား”

“ခပ်များများပဲ၊ ကဲ ... ဘယ်ကို မောင်းရမှာလဲ”

“ကမာရွတ်၊ စံရိပ်ငြိမ်ကို သိလား”

“သိတယ်”

“သိရင် အဲဒီကိုမောင်း၊ နောက်မှ ကျွန်မ အိမ်ကို ပြမယ်”

မျိုးမင်းဟိန်းက ကားတွေ ရှုပ်ထွေးများပြားနေသော လမ်းပေါ်မှ သွက်လက်ကျင်လည်စွာ မောင်းနှင်နေသည်။ ဦးဝိစာရလမ်းပေါ်ရောက်မှ ရူပါထွန်းကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

နက်မှောင်သော မျက်ခုံးထူထူလေးနှစ်ခု အတွန့်ချိုးပြီး စိတ်ရှုပ်စွာ
တွေးနေသော ရူပါထွန်း ကို ကြည့်ပြီး သဘောကျစွာ ကျိတ်ရယ်လိုက်သည်။

"ရူပါ ..."

"အင် ..."

ရုတ်တရက် သူက ခေါ်လိုက်၏။ ရူပါထွန်း လန့်သွားသည်။

"ခု ... တို့နဲ့ မင်းနဲ့ အပေးအယူလုပ်ထားတဲ့ ကိစ္စကို ဘယ်သူ့ကိုမှ
မပြောနဲ့နော်၊ ဦးမျိုးထွန်း လဲ လုံးဝမသိပါစေနဲ့"

"အို ... ကျွန်မဘာသာ ပြောချင်ပြောမယ် မပြောချင်မပြောဘူး၊ ရှင်နဲ့
ဘာဆိုင်လို့လဲ"

"သိပ်ဆိုင်တယ်"

"နားမလည်ဘူး၊ ကျွန်မသဘောပဲ"

"အေး မင်းသိပ်ပြောချင်ရင် ပြော၊ ဒါပေမယ့် အဲလိုပြောလိုက်တဲ့အတွက်
ဦးမျိုးထွန်း ကောင်းကောင်း ဒုက္ခရောက်ပြီသာမှတ်"

မျိုးမင်းဟိန်းက လေသံပြတ်ပြတ်နှင့် မျက်နှာကြောတင်းတင်းဖြင့်
ပြောသည်။

"ရှင် ... ဦးမျိုးထွန်းကို မဟုတ်မဟပ် မကြံစည်နဲ့နော်"

"အဲ့ဒါ ... မင်းအပေါ်မှာ မူတည်တယ်"

"ရှင် ... ဘယ်လို လူစားလဲဟင်၊ ဘာဖြစ်လို့ သူတော်ကောင်းကြီးကို
ရန်ရှာချင်တာလဲ"

"တို့ ပြောပြီးသားလေ၊ မင်းနှုတ်လုံရင် ရန်မရှာဘူးလို့"

ရူပါထွန်း၏ ရင်ထဲမှာ ဒေါသတွေ ဆူဝေသွားသည်။ အံလေးတင်းအောင်

ကြိတ်ပြီး ဒေါသ မျက်ဝန်းတွေနှင့် မျိုးမင်းဟိန်းကို ကြည့်လိုက်သည်။

"ရှင်ဟာ လူယုတ်မာပဲ လူတစ်ယောက်ကို အကျပ်ကိုင်တဲ့နည်း ရှင်တော်တော် ကျွမ်းကျင်ပုံ ပေါ်တယ်"

"ရှင်းပြလို့ မရမယ့်အတူတူ ထင်ချင်သလို ထင်လိုက်ပါ"

"တောက် ..."

ရူပါထွန်းက ကြိတ်မနိုင်ခဲ့မရ တက်တစ်ချက် ပြင်းပြင်းခေါက်လိုက်သည်။

"မဆိုးဘူး၊ မင်းလေးက ဒေါသဖြစ်လဲ လှနေတာပဲ"

ရူပါထွန်း၏ ရင်ထဲ ဒေါသတွေ လှိုက်ဆူလာသည်။
အောက်နှုတ်ခမ်းတွေကို အပေါ်သွားဖြင့် တင်းတင်းဖိကိုက်မိသည်။

သည် လူ့ခွစာ လူဆိုး၊ သူခိုးနောက် လိုက်ခဲ့မိတာ၊ မှားလေပြီဟု နောင်တတွေနှင့် တွေးမိနေ သည်။

"ဘယ်လိုလဲ မင်း နှုတ်လုံမယ် မဟုတ်လား"

ရူပါထွန်း၏ ရင်ထဲတွင် အပြေးအလွှား တွေးတောနေမိသည်။ သူမ နှုတ်မလုံလျှင် သူက ဦး မျိုးထွန်းအား ရန်ရှာမည်ဟု ပြောထားသည်။ စိတ်ထားပြည့်ဝ ရိုးသားသော ဦးမျိုးထွန်းကို လုံးဝဒုက္ခ မရောက်စေလိုပါ။ ပုလဲ လည်ဆွဲ သူ့ထံ မပါသွားရေးက အဓိကမို့ ရူပါထွန်း နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

"တို့အမေးကို မဖြေတော့ဘူးလား ရူပါ"

"ဦးမျိုးထွန်းကို ဒုက္ခပေးပါနဲ့ ကျွန်မ နှုတ်လုံပါ့မယ်"

သူမကို မျိုးမင်းဟိန်းက ဒုက္ခပေးမည်ဟု ခြိမ်းခြောက်လျှင်တောင်မှ

ရူပါထွန်း နှုတ်လိုမိမည် မဟုတ်။ ဒါပေမယ့် ဦးမျိုးထွန်းကိုတော့ ရူပါထွန်း
ဒုက္ခမရောက်စေလိုသည်မှာ အမှန်ပါ။

"မဆိုးဘူး မင်းလိမ္မာတယ်"

မျိုးမင်းဟိန်း၏ မျက်နှာ ပြုံးဖြိုးဖြိုးကြီးကို ရူပါထွန်းက ပစ်ခတ်ပြီး
မျက်စောင်းထိုးပစ်လိုက် သည်။

"ဟား ... ဟား ... ဟား"

မျိုးမင်းဟိန်းက သဘောကျစွာနှင့် ဟက်ဟက်ပက်ပက်ကြီး
ရယ်မောလိုက်သည်။ မကျေ နပ်ချက်တွေ ရင်မှာပြည့်သိပ်လာတော့ ရူပါထွန်း၏
နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေး စူထော်သွားသည်။

*